

СУЕТНАТА СВРАКА.

Тжжно е на свраката. Отъ два дѣня духа студѣнь вѣтъръ и листата на трънливата круша, кждето е сврачето гнѣздо, се ронятъ и се пилѣятъ наоколо.

— Чудна работа! — мисли свраката. — Защо падатъ тия глупави листа? Лошо ли имъ е тука, около мене.

Тжжно е на свраката. Пъкъ и гладна е. Не се намира вече храна по полето. Ни гнѣзда съ яйца има, ни голи мишлета, ни меки бубулечки.

И повъртѣ се тя на оголѣлата круша, поскача по клонитѣ и най-послѣ дълбоко се замисли. А вѣтърътъ тѣй силно духа, че ѝ обърща опашката наопаки.

— Какъ не обичамъ такова пусто поле, — рече тя. — Омразно. Въ село трѣбва да е по-хубаво.

И тя се дигна и отлетѣ къмъ селото. Гледа — и тукъ пусто. Нѣма жива душа. А вѣтърътъ духа ли, духа.

Свраката кацна на единъ плетъ, залюлѣ се и почна да гледа какво има изъ непочистения дворъ. Подъ сайванта теле мълчаливо преживя. Мързеливо куче лежи на заветъ подъ колата и трепери. Подъ стрѣхитѣ около пѣтела се сгушили кокошкитѣ съ клюмнали глави.

— Глупавъ животъ, — мисли свраката.

На купището, дето се хвърля сметътъ, нѣщо лъщи. Какъ лъщи! Ахъ, какъ обича свраката лѣскави работи! Какво нѣма въ гнѣздото ѝ! Маниста, тенекийка, едно сребърно левче. Но такова нѣщо тя не е виждала.

Тоя блѣсъкъ заслѣпи свраката. Душата ѝ се развълнува. Тя скочи на сметището, грабна лѣскавия предметъ и отлетѣ право въ гнѣздото си.

